

Strigătul Pământului

Cristi Zancu

Pandemia, strigătul Pământului

Vanitatea se despuie
Și mândria se apleacă,
A hoției dobitoacă,
Lăcomia, se îneacă.

Diavoli de râvneală falsă
Mor în pielea-nsuflețită,
Sus in cer, azi Sfinți dansează
Căci veninul lor se strică.

Omul vechi in praf coboară
Să hrăneasc-al meu pământ,
Drepti-i dau țărân-ușoară
Și-l așează la Cel Blând.

Căci in oarba lui micie,
O să-l ierte Dumnezeu,
Când a luat fără să știe
Tot pământul drept trofeu.

Omul nou să trânguiască bine!..
Printre lacrimi a primit
Altă viață ș-alte zile,
Alte clipe de iubit.

Căci ne bate Tatăl nostru
Cu blândețe si candoare..
Și vom plânge ne-ncetat
De ce suntem, triste fiare..
cz